

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **W.K.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3
k.p.k.),

w dniu 16 lipca 2025 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 19 grudnia 2024 r., sygn. akt II AKa 186/23

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 14 kwietnia 2023 r., sygn. akt III K 413/22

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
 - 2) obciążyć W.K. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.
- [WB]

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, wyrokiem z 19 grudnia 2024 r., sygn. II AKa 186/23, dokonał niewielkiej korekty w zaskarżonym apelacjami obrońcy oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 14 kwietnia 2023 r., sygn. III K 413/22, i ostatecznie W.K. został skazany za popełnienie dwóch czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. na dwie

jednostkowe kary roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności i grzywny oraz roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny i orzeczono wobec niego karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca podnosząc w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k., przez przypisanie W.K. popełnienia tego występku podczas gdy nie wypełnił znamienia tego przestępstwa w postaci „doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem” oraz procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na dokonaniu wybiórczej kontroli apelacyjnej.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie trzeba zauważyć, że podniesiono w niej zarówno zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego i procesowego, co czyniło ten nadzwyczajny środek zaskarżenia niespójnym. W judykaturze Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu ustalony prawidłowo a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także wówczas, gdy nie zastosowano określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. Natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego (zob. wyr. SN z 23 lipca 1974 r., V KR 212/74; post. SN z 8 stycznia 2002r. V KKN 214/01). Pogląd, że przy zarzucie naruszenia prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co Sąd ustalił, lecz to co powinien ustalić jest nie do zaakceptowania i tak ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Przede wszystkim stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy rozpatrzył wszystkie bez wyjątku uchybienia apelacyjne stosownie do przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Na blisko 40 stronach pisemnych motywów wyroku Sąd *ad quem* dokonał szczegółowej kontroli instancyjnej i uczynił to w sposób w pełni

należyty, co już samo w sobie pozwalało ocenić zarzuty z II punktu kasacji oczywiście bezzasadnymi, a fakt, że uchybienia wskazane w punktach II a, b i c były przedmiotem tej drobiazgowej kontroli apelacyjnej dopełnił tylko tego ustalenia.

W żadnym wypadku nie można potwierdzić, że Sąd pierwszej instancji pominął dowód z zeznań A.P., a to dlatego, iż bez wątpienia jej relacja została poddana stosownej ocenie (k. 6 i 13 uzasadnienia Sądu Okręgowego), a tym samym zarzut z pkt IIa kasacji był oczywiście bezzasadny. Bezspornie, nic nie dawało podstaw do uznania za zasadny zarzutu, że relacja tego świadka została zlekceważona, a wręcz przeciwnie: Sąd *meriti* wnikliwie ją ocenił uznając te zeznania za chaotyczne i niespójne. Sąd Apelacyjny w pełni zaaprobował ocenę materiału dowodowego przeprowadzonego na etapie pierwszoinstancyjnym wraz ze stwierdzeniem że zeznania A.P. były sprzeczne wewnętrznie i ukierunkowane na umniejszenie winy W.K., co spowodowało, że były nieprzydatne do ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, jako nie stanowiące rzetelnego i wiarygodnego materiału dowodowego. Odmienne ocena tej kwestii przedstawiona przez autora kasacji jest wyłącznie subiektywnym stanowiskiem strony i stanowi przyjętą przez nią linię obrony.

Bezzasadny w stopniu oczywistym okazał się również zarzut z pkt IIb kasacji, do którego w sposób wyczerpujący odniósł się Sąd odwoławczy. W pisemnych motywach wyroku, od str. 17, Sąd Apelacyjny szczegółowo wyjaśnił, dlaczego nie przesłuchanie w charakterze świadka adwokat I. S. nie naruszało przepisów art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. Na obecnym etapie postępowania dość tylko przytoczyć za Sądem *ad quem*, że w przedmiotowym przypadku mamy do czynienia z tajemnicą obrończą, o której mowa w art. 178 pkt 1 k.p.k., objętej bezwzględnym zakazem dowodowym. Wynikało to z faktu, że adwokat, której dotyczył wniosek o jej przesłuchanie była obrońcą W.K. w sprawie karnej o udzielenie lichwiarskiej pożyczki pokrzywdzonej B.S., zakończonej wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie II K [...], którą to sprawę karną wiązały ze sprawami cywilnymi zakończonymi feralnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Poznaniu o nr XII Nc [...] i XII Nc [...] weksle będące zabezpieczeniem wcześniejszej przestępczej pożyczki, i w których także skazanemu pomagała ta sama adwokat.

Zarzut z pkt IIc kasacji był także oczywiście bezzasadny. Nie ma żadnych wątpliwości, że wniosek dowodowy obrońcy o dopuszczenie biegłego z dziedziny finansów i ekonomii w celu zbadania sytuacji finansowej pokrzywdzonych był nieprzydatny dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Przedmiotowy wniosek zmierzał *de facto* do stwierdzenia źródeł finansowania spłaty długu wobec skazanego, co nie miało żadnego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej sprawcy, który dochodził w drodze powództw cywilnych od czwórki pokrzywdzonych łącznej kwoty 420 000 zł znacznie przewyższającej wartość zobowiązania i nienależącej się skazanemu. Przedstawiony wniosek dowodowy nie wnosił niczego w kwestii okoliczności dotyczących przypisanych W.K. oszukańczych czynów.

Rozważania w przedmiocie ostatniego zarzutu kasacyjnego z pkt I kasacji trzeba zacząć od tego, że wystąpienie w niniejszej kasacji z zarzutem naruszenia art. 286 § 1 k.k. było nieuprawnione ze względu na treść art. 519 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem orzeczeniem podlegającym nadzwyczajnemu zaskarżeniu jest przede wszystkim prawomocny wyrok Sądu odwoławczego, a więc w przedmiotowej sprawie kasacja powinna była być zwrócona przeciwko wyrokowi Sądu Apelacyjnego w Poznaniu i należało w niej wskazać jakie ewentualnie błędy popełnił tenże Sąd przy sprawowaniu kontroli instancyjnej. Skoro więc Sąd odwoławczy po pierwsze nie dokonywał samodzielnie kwalifikacji prawnej czynu (w zasadzie dokonał nieznacznej korekty opisu czynu, co akurat nie jest przedmiotem zarzutu), to nie można temu Sądowi zarzucić błędnej subsumpcji zachowania skazanego, a po drugie Sąd Apelacyjny nie rozprawiał się z tożsamym zarzutem apelacji, a więc tym samym nie mógł naruszyć przepisów statuujących kontrolę apelacyjną.

W realiach niniejszej sprawy trzeba stwierdzić, że obrońca nie wykazał, aby Sąd odwoławczy nie zrealizował obowiązków ciążących na instancji apelacyjnej, co mogłoby mieć wpływ na pozostawanie w obrocie prawnym wyroku niesprawiedliwego. Gołosłowne deklaracje strony o błędach w ustaleniach faktycznych stały w opozycji do prawidłowego procedowania Sądów obu instancji i nie były w stanie podważyć dotychczasowej oceny dowodów i ustaleń faktycznych dokonanych na ich podstawie.

Dlatego Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), oddalił kasację na posiedzeniu bez udziału stron w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[WB]

[r.g.]